แนวทางการพิจารณาการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๑.	การเป็นผู้ทรงสิทธิตามกฎหมายข้อมูลข่าวสาร	๑. หน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมักจะใช้สิทธิอุทธรณ์ในกรณีข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบัญชีเงินฝากของลูกหนี้ตามคำพิพากษา/ข้อมูลทางการเงิน เพื่อที่จะนำไปบังคับชำระหนี้ จึงมิใช่ผู้ทรงสิทธิตามกฎหมาย	๑. ผู้ทรงสิทธิตามกฎหมายข้อมูลข่าวสาร จะใช้คำว่า “บุคคล” ปรากฏอยู่ในมาตรา ๙ และมาตรา ๑๑ ซึ่งจะหมายถึงบุคคลธรรมดา และยังหมายความรวมถึง เอกชน กลุ่มหรือคณะบุคคล และนิติบุคคลด้วย ดังนั้น หากหน่วยงานของรัฐจะใช้สิทธิขอข้อมูลข่าวสารตามกฎหมายฉบับนี้ จะต้องพิจารณาว่าใช้สิทธิในฐานะเป็นนิติบุคคลทางกฎหมายมหาชน หรือนิติบุคคลทางกฎหมายแพ่ง มิใช่พิจารณาเพียงแค่ว่าเป็นหน่วยงานของรัฐจึงไม่ใช่ผู้ทรงสิทธิ
		๒. การขอข้อมูลเพื่อใช้ในการสืบทรัพย์ เช่น ข้อมูลไปยังสำนักงานประกันสังคม หรือข้อมูลทางการเงินของธนาคาร	๒. การขอข้อมูลเพื่อใช้ในการสืบทรัพย์นั้น แนวทางการวินิจฉัยจะพิจารณาในรายละเอียดของมูลหนี้เป็นหลักว่า มูลหนี้ที่นำมาเป็นเหตุในการขอข้อมูลมาจากมูลหนี้อะไร หากเป็นมูลหนี้เกี่ยวกับสัญญา ซึ่งผู้ขอข้อมูลสมัครใจในการก่อนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลเหมือนเช่นการทำนิติกรรมสัญญาซึ่งฝ่ายผู้เป็นเจ้าหนี้ย่อมมีช่องทางอื่นที่จะบังคับชำระหนี้ดังกล่าวได้ แต่หากเป็นมูลหนี้ละเมิด เช่น ขับรถยนต์ชนได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้อุทธรณ์ไม่มีช่องทางอื่นที่จะสามารถบังคับชำระหนี้เอากับลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้แล้ว จึงมีเหตุอันสมควรที่ผู้อุทธรณ์จะได้ทราบข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิของตนในการบังคับชำระหนี้ ประกอบกับผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งคดีได้ถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในข้อมูลข่าวสารที่มีคำขอ

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
		๓. คนต่างด้าวไม่มีสิทธิขอ เนื่องจากยังไม่มีกฎกระทรวงประกาศรับรองให้ใช้สิทธิได้	ปัจจุบันคนต่างด้าว ยังไม่มีสิทธิขอข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้ (ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดง ที่ อร. ๗/๒๕๖๒) แต่ กขร. ควรออกกฎกระทรวงกำหนดสิทธิให้คนต่างด้าว ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
๒.	การเปิดเผยชื่อผู้ร้องเรียน	หน่วยงานของรัฐ ส่วนใหญ่จะพิจารณาว่าข้อมูลของผู้ร้องเรียนเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยแล้ว ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ และอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐	ในการพิจารณาเปิดเผยรายชื่อหรือรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ร้องเรียนนั้น โดยแนวทางการวินิจฉัยจะไม่เปิดเผยเป็นหลัก เนื่องจากการที่ผู้ร้องเรียนทำหน้าที่เป็นพลเมืองดีให้ข้อมูลต่อหน่วยงานของรัฐก็เพื่อช่วยเหลือหรือสอดส่องความผิดปกติหรือการกระทำอันส่อไปในทางที่ผิดต่อกฎหมาย และให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ตามกฎหมายตรวจสอบข้อเท็จจริงตามที่มีการร้องเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความปกติสุขและความสงบเรียบร้อยในสังคม และในขณะเดียวกันต้องคุ้มครองความปลอดภัยแก่ผู้ให้ข้อมูลและผลเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการเปิดเผยชื่อผู้ร้องเรียนดังกล่าวด้วย แต่ถ้าเรื่องร้องเรียนเรื่องใดปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีลักษณะเป็นการกลั่นแกล้งหรือประสงค์ให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลผู้ถูกร้องเรียน อาจพิจารณาให้เปิดเผยได้ ทั้งนี้เพื่อความเป็นธรรมแก่ฝ่ายผู้ถูกร้องเรียนด้วย หมายเหตุ : คำวินิจฉัยที่ สค ๓๐๓/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๙๓/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๑๗/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๙๕/๒๕๖๐ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๙๓/๒๕๖๐ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๗๒/๒๕๖๐

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๓.	การเปิดเผยรายชื่อผู้ประเมินผลงานวิชาการ	สืบเนื่องจากการจัดสัมมนาทางวิชาการของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้มีการกล่าวถึงคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ว่าส่วนใหญ่จะมีคำวินิจฉัยให้เปิดเผยรายชื่อคณะกรรมการผู้ทำการประเมินผลงานทางวิชาการ ซึ่ง สกอ. แจ้งว่ากรณีดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้ทำหน้าที่กรรมการประเมินผลงานวิชาการได้	ในการพิจารณาเปิดเผยรายชื่อคณะกรรมการผู้ทำการประเมินผลงานทางวิชาการนั้น โดยหลักการหากอยู่ระหว่างการพิจารณาหรือประเมินผลงาน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นการพิจารณาลับ การเปิดเผยอาจจะส่งกระทบต่อการให้ความเห็นและเป็นอุปสรรคต่อการประเมินผลงานทางวิชาการได้ ตามมาตรา ๑๕ (๒) แต่เมื่อการประเมินผลงานเสร็จสิ้นแล้ว รายชื่อคณะกรรมการฯ ดังกล่าวย่อมสามารถเปิดเผยได้ ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้ว่าคณะกรรมการฯ ที่พิจารณาผลงานนั้นปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความถูกต้องมากน้อยเพียงใด และมีความเชี่ยวชาญหรือมาตรฐานการประเมินอย่างไร ทั้งนี้เพื่อความโปร่งใสในกระบวนการประเมินผลงาน และเกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกประเมิน หมายเหตุ : คำวินิจฉัยที่ สค ๑๖๒/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๕๗/๒๕๖๐ คำวินิจฉัยที่ สค ๒๔๐/๒๕๕๙ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๖๕/๒๕๕๗ คำวินิจฉัยที่ สค ๒๑๑/๒๕๕๔ คำวินิจฉัยที่ สค ๑๘๗/๒๕๕๒
๔.	การขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด	๑. ก.พ. จะพิจารณาจากเอกสารหลักฐานที่ส่งไปประกอบการพิจารณาและเห็นว่า กรณียังไม่อาจพิสูจน์ได้โดยปราศจากข้อเคลือบแคลงสงสัยว่าผู้อุทธรณ์เกิดวัน เดือน ปีเกิด ตามที่ขอแก้ไข จึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ใน ก.พ.๗ ของผู้อุทธรณ์	๑. การที่ ก.พ. วินิจฉัยไม่แก้ไขปีเกิดให้ผู้อุทธรณ์ โดยอ้างว่าผู้อุทธรณ์ไม่อาจพิสูจน์ได้โดยปราศจากข้อเคลือบแคลงสงสัยนั้น เป็นวิธีพิจารณาความผิดในคดีอาญา ซึ่งไม่อาจนำมาใช้กับการพิสูจน์วัน เดือน ปีเกิด ของบุคคลได้ เพราะมิใช่เป็นเรื่องคดีอาญาแต่อย่างใด (คำวินิจฉัยที่ สค ๒๐๕/๒๕๖๑ คำวินิจฉัยที่ สค ๓๐๐/๒๕๖๑)

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
		๒. ใช้วิธีพิจารณาแบบคดีทางอาญา ๓. ก.พ. จะพิจารณาตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ เท่านั้น ๔. หน่วยงานไม่รับพิจารณาหากยื่นขอแก้ไขภายหลังเดือนธันวาคมของปีงบประมาณนั้น (คำสั่ง สคค ๔/๒๕๖๐)	๒. เมื่อมีผู้ยื่นคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) คณะกรรมการ ก.พ. จึงมีหน้าที่ต้องรับไว้พิจารณาและวินิจฉัยตามพยานหลักฐานที่ได้ยื่นประกอบคำขอแก้ไขนั้นว่าเชื่อถือได้หรือไม่ หากเห็นว่าพยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อได้ ก็มีคำสั่งให้แก้ไขวันเดือนปีเกิดให้ถูกต้องตามหลักฐานดังกล่าว แต่หากเห็นว่าพยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อไม่ได้ คณะกรรมการ ก.พ. ต้องมีคำสั่งไม่แก้ไขแล้วแจ้งสิทธิอุทธรณ์ เพื่อให้ผู้อุทธรณ์ยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเพื่อพิจารณาวินิจฉัยต่อไป การที่ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ชี้แจงว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้ดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๙ จึงส่งคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดคืนนั้น เห็นว่า ระยะเวลาดังกล่าวเป็นระยะเวลาทางบริหารในการเร่งรัดให้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ในการควบคุมเกษียณอายุราชการของข้าราชการ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้อุทธรณ์ในการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในฐานะที่เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้อง ตามที่เป็นจริง ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ (คำวินิจฉัยที่ สคค ๑๔๓/๒๕๖๐) ๓. การพิจารณาเอกสารที่เป็นหลักฐานที่ทางราชการเป็นผู้ออกให้ จะต้องอยู่บนพื้นฐานที่ว่าเมื่อเป็นเอกสารที่ทางราชการรับรองความถูกต้องแท้จริง และดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้ว จะต้องถือว่าเป็นเอกสารที่มีความน่าเชื่อถือ และจะต้องนำมาใช้ประกอบการพิจารณาแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดด้วย

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๕.	การไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัย หรือส่งข้อมูลล่าช้า หรือไม่ส่งข้อมูลมาประกอบการพิจารณา	๑. หน่วยงานที่ไม่สามารถส่งข้อมูลข่าวสารมาประกอบการพิจารณาได้เลย ได้แก่ ป.ป.ช. และ ป.ป.ท. โดยจะต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือ คณะกรรมการ ป.ป.ท. ก่อน และโดยส่วนใหญ่จะมีมติให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมาชี้แจงพร้อมกับนำข้อมูลมาให้คณะกรรมการ กวฉ. ตรวจดูเท่านั้น (อ้างมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการภายในฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๕๑)	เนื่องจากคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร มีอำนาจตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่จะเรียกให้บุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งวัตถุ เอกสาร หรือพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณาได้ และในอดีตที่ผ่านมาคณะกรรมการฯ ก็เคยมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการ ดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ กับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ในกรณีไม่ส่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าว แต่ในทางปฏิบัติจะเชิญเจ้าหน้าที่มาชี้แจงพร้อมทั้งให้นำข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์มาให้คณะกรรมการวินิจฉัยฯ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาการไม่ส่งข้อมูลตามคำสั่งของคณะกรรมการฯ
		๒. ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. ไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัย (คำวินิจฉัย ที่ สค ๒๒๕/๒๕๖๐ และ สค ๒๒๖/๒๕๖๐)	กรณีหาก ป.ป.ช. ไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัย ผู้อุทธรณ์สามารถใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้สำนักงาน ป.ป.ช. ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยดังกล่าวได้ต่อไป แต่หากเป็นกรณีของ ป.ป.ท. เป็นอำนาจหน้าที่ของ กขร. ที่จะพิจารณาเสนอเรื่องไปยัง นายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาสั่งการให้สำนักงาน ป.ป.ท. ปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยและพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. ในส่วนของการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
๖.	การพิจารณาของกรรมการ กวฉ. ในกรณีเป็นผู้มีส่วนได้เสีย	๑. กรณีที่กรรมการ กวฉ. ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานใด จะพิจารณาวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารซึ่งมาจากหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นได้หรือไม่ ๒. หากกรรมการที่พ้นจากตำแหน่ง หรือเกษียณอายุราชการแล้ว จะพิจารณาข้อมูลข่าวสารในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นได้หรือไม่	เพื่อให้การพิจารณาวินิจฉัยเป็นไปโดยบทบัญญัติของกฎหมายและป้องกันเรื่องส่วนได้เสียที่อาจทำให้การพิจารณาไม่เป็นกลาง กรรมการฯที่มาจากหน่วยงานของรัฐใด จะพิจารณาอุทธรณ์เรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นมิได้ โดยจะกำหนดไว้ในหมายเหตุท้ายคำวินิจฉัยว่า “..(ชื่อกรรมการ)..ไม่ได้ร่วมพิจารณาและลงนามในคำวินิจฉัย เนื่องจากต้องห้ามตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”
๗.	การพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับสำนวนการสอบสวนทางวินัย / การสอบสวนความรับผิดทางละเมิด	๑. สำนวนการสอบสวนวินัย จะพิจารณาจากหลักเกณฑ์ใดที่จะถือว่าการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว เช่น การสอบสวนข้อเท็จจริงเสร็จสิ้นแล้ว หรือการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้นแล้ว หรือต้องออกคำสั่งลงโทษแล้ว	๑. แนวทางในการพิจารณาเปิดเผยสำนวนการสอบสวนวินัย คือ ผู้อุทธรณ์เป็นผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารหรือไม่ เพียงใด ถ้าเป็นบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง ควรได้รับทราบข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการแก้ข้อกล่าวหา แต่หากผู้ขอข้อมูลไม่ใช่เป็นผู้มีส่วนได้เสียอาจจะได้ข้อมูลเพียงบางส่วนแต่จะไม่ลึกเท่าผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง ๒. พิจารณาการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่ โดยพิจารณาจากหน่วยงานมีคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือไม่ หากมีคำสั่งลงโทษแล้วหรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ให้ถือว่ากระบวนการสอบสวนทางวินัยเสร็จสิ้น การเปิดเผยสำนวนการสอบสวนจะไม่ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ตามมาตรา ๑๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ลำดับ	เรื่อง	ประเด็นปัญหา	แนวทางการพิจารณา
		๒. การเปิดเผยรายละเอียดเกี่ยวกับพยานบุคคลหรือผู้ให้ถ้อยคำ จะเปิดเผยได้มากน้อยเพียงใด	ต้องพิจารณาว่ามีข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลรวมอยู่ด้วยหรือไม่อย่างไร หรือมีถ้อยคำ คำให้การของบุคคลผู้ที่ให้การเป็นพยานที่อาจกล่าวใส่ร้ายหรือกล่าวหาผู้ถูกกล่าวให้ได้รับความเสียหายหรือไม่ ถ้ามี ควรปกปิดข้อมูลส่วนบุคคล หรือชื่อ นามสกุล หรือข้อความที่อาจทำให้ทราบได้ว่าบุคคลใดเป็นผู้ให้ถ้อยคำ
		๓. กรณีการสอบสวนความรับผิดทางละเมิด เมื่อหน่วยงานมีคำสั่งให้รับผิดทางละเมิดแล้วผู้ขอประสงค์ที่จะได้ข้อมูลเกี่ยวกับสำนวนและรายละเอียดที่ให้รับผิดทางแพ่ง ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะให้ได้หรือไม่ได้อย่างไร เนื่องจากจะมีคดีแพ่งและคดีอาญาที่ต่อเนื่องกัน	กรณีการสอบสวนความรับผิดทางละเมิด เนื่องจากในเรื่องละเมิดที่มีลักษณะในทางแพ่งนั้น กรมบัญชีกลางจะเป็นหน่วยตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง ความรับผิดทางละเมิดจะไม่เหมือนกับความรับผิดทางวินัย เพราะเป็นการสอบสวนให้รับผิดทางแพ่งซึ่งเป็นคนละฐานความรับผิด ฉะนั้นเมื่อหน่วยงานอ้างว่าเสร็จแล้วแต่แท้จริงยังไม่เสร็จเพราะต้องถูกตรวจสอบโดยกรมบัญชีกลางอีกครั้งหนึ่ง สุดท้ายก็คือกรมบัญชีกลางที่จะต้องชี้ขาด บางทีก็ย้อนกลับไปให้หน่วยงานพิจารณา ในกรณีความรับผิดทางละเมิดจะต้องไปพิจารณาแต่ละขั้นตอน ว่าจะสร้างปัญหาหรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ หรือไม่เป็นหลัก แล้วมาชั่งน้ำหนักในการคุ้มครองสิทธิของเอกชน ในกรณีนี้คือผู้ที่ถูกสอบสวนเป็นสาระสำคัญ ดังนั้น เมื่อการใช้สิทธิของผู้อุทธรณ์อยู่ในขั้นตอนใด การเปิดเผยจะเป็นปัญหาอย่างไร หรือไม่ ต่อการดำเนินการตามความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ดังนั้น การให้เหตุผลว่าการดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จ และไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยไม่พิจารณาว่าการเปิดเผยจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการต่อไปหรือไม่นั้น ยังไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐